

קול קורא

מכתבים למערכת

deot@israelhayom.co.il

המסעדה כסמל

פתיחת המסעדה הכשרה, לראשונה מאז השואה, בעיר צ'דנוביץ' שבאוקראינה, שהיתה אחת הקהילות החשובות בעבר, מהווה תקדים היסטורי. היא משמשת סמל לא רק לחידוש הקהילה היהודית ולגידולה הפיזי, אלא לא פחות לשמירה קפדנית על המסורת היהודית, שהכשרות עומדת במרכזו. אך דומה כי מעל הכל זהו סמל של ניצחון היהדות נגד המפלצת הנאצית, שביקשה להחריב אותה עד היסוד.

ציפי לידר, ירושלים

לשלם לקורבן

דומה כי מדר האלימות בארץ שבר כל שיא וחוצה כל מגדר ומעמד. המלחמה באלימות היא דרישתו הבסיסית של כל אדם החפץ חיים בחברה שפוייה ובטוחה. לעניות דעתי, כל אדם המורשע בהליך פלילי בגין מעשה אלימות, שבעקבותיו חייבו מתן טיפול רפואי לקורבנות מעשי, אזי יש מקום להעביר את האחריות לפתחו ולחייבו בהוצאות אלה בין ש"ע" הערכאה המשפטית שהרשיעה אותו ובין ש"ע" תביעה ישירה ע"י הגוף שסיפק את הטיפול הרפואי.

עו"ד עומר מזאריב, זרזיר

חשיבות הספור

ברכותיי והערכתי על כך שוועדת השרים לחקיקה אישרה את הצעת החוק, שעל פיה הממשלה תכסה את גירעון מכון וינגייט ותקציבו יגדל ל-17 מיליון שקלים בשנה. מכון וינגייט מכשיר את הדרור הבא של הספורטאים, והצעת החוק תאפשר תכנון לטווח ארוך, שדרוג תשתיות וחיוק המרכזים שפועלים בו. מכון וינגייט ייהנה מתקציב שוטף מטעם מדינת ישראל, מבלי להיות תלוי בתמיכות חריג שנתיות. כולי תקווה שהצעת החוק הזאת תשרג באופן משמעותי את המתקנים והתשתיות, כולל האקדמיה ומכון המחקר בווינגייט.

צביקה שטרסברג, בני ברק

פרופ' עמנואל גרוס

מרצח להריגה:
בגלל הגורם האנושי

ביהמ"ש העליון קיבל אתמול חלקית את ערעורו של יונתן הייל, שהורשע ברצח בכוונה תחילה של ירון איילין ונידון ל-20 שנות מאסר. מדובר בטרגדיה אנושית שבמהלכה היילו נסחט ונוצל מינית על ידי איילין, חברו, אשר גם ביצע בו, בניגוד לרצונו, בשתי הזדמנויות שונות מעשי סדום. ביהמ"ש העליון חזר ואימץ את עובדות המקרה כפי שנקבעו על ידי ביהמ"ש המחוזי וגם חזר ודחה את ההגנות שביקש היילו להיאחז בהן: הגנה עצמית במשולב עם טעות במצב דברים, הגם שבדיעבד התברר כי איילין לא התכוון לתקוף אותו מינית אך בפועל הוא דימה שזה מה שאמור היה לקרות ופעל על פי מציאות מדומה זו. ביהמ"ש היה נכון לקבל את אמונתו הסובייקטיבית של היילו לכך שחש מאוים וכי אכן הוא עתיד להיות מותקף, אך גם לפי תסריט מדומה זה לא עומדת לו טענת ההגנה העצמית. הסיבה לכך היא שמידת הכוח שהפעיל היילו לנטרול הסכנה היתה מעבר לסביר ולנדרש בנסיבותיו של המקרה. כך, למשל, הצביעו השופטים שגם לאחר שאיילין כבר היה שכוב על האדמה ולא היווה עוד סכנה, נטל היילו אבן גדולה ורוצץ את ראשו. זה כבר לא מעשה של הגנה עצמית אלא של נקם.

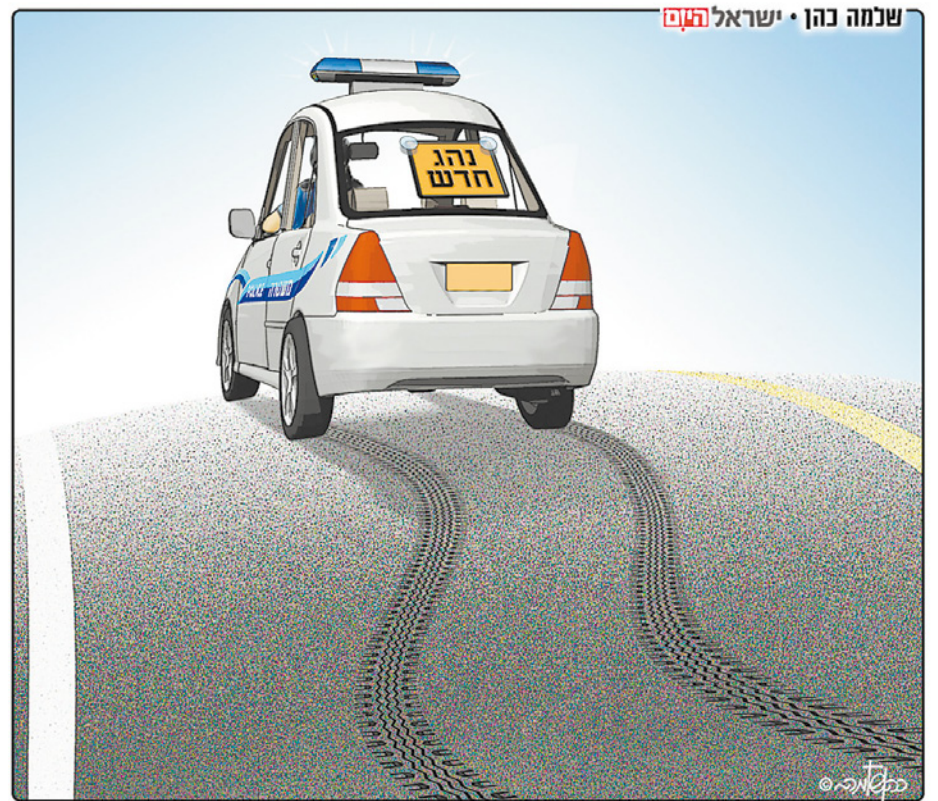
מעשי התקיפה המיניים הקודמים וההשפלות שחווה, נוסף על החשש הסובייקטיבי כי הנה הוא עתיד לחוות עוד תקיפה – יכולים להסביר את איבוד העשתונות של היילו, ולכן שינה ביהמ"ש את סעיף ההרשעה

עם זאת, השתכנעו שופטי העליון כי יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה לא מתקיימים במקרה זה. כדי להרשיע אדם בעבירת רצח בכוונה תחילה היה על התביעה להוכיח שלושה יסודות: הכנה, החלטה והיעדר קינטור (מונח משפטי המתייחס להתגרות השוללת מהנאשם את היכולת לשליטה עצמית). מהתנהגותו של היילו אכן אפשר ללמוד על הכנה ועל החלטה, אך אין ללמוד על היעדר קינטור. דרישה זו מטרתה לוודא כי הרוצח פעל בקור רוח ובשיקול דעת – ולא כך במקרה הנוכחי. מעשי התקיפה המיניים הקודמים וההשפלות שחווה, נוסף על החשש הסובייקטיבי כי הנה הוא עתיד לחוות עוד מעשה סדום, יש בכל אילו משום קינטור מצטבר שיכול להסביר את איבוד העשתונות של היילו. לאמור – יש כאן פעולה לא שקולה שהיא תולדה של קינטור מצטבר. ולכן לאור עובדה זו החליט בית המשפט העליון להתערב ולשנות את סעיף ההרשעה מרצח להריגה ולהפחית את עונשו מ-20 שנות מאסר ל-12 שנים.

איני בטוח ששופטי ביהמ"ש העליון צדקו בהחלטתם להרשיע את היילו בעבירת הריגה. כאדם שהיה נתון באיום קשה ובהתחשב בתקיפותיו הקודמות – לא בטוח כי תגובתו חרגה ממתחם הסבירות של אדם במצבו. צריך להביא בחשבון כי אין לנו כלים משוכללים לבדוק מהי תגובה סבירה ומהי תגובה פחות סבירה בנסיבות לוחצות כמו שהיילו היה נתון בהן.

לדעתי, יש מקום לפנות בעקבות החלטת בית המשפט העליון אל נשיא המדינה ולבקש את התערבותו כדי לחון את היילו ולשחררו לחופשי לאלתר. בעיניי, תחושת הצדק נפגעת כאשר אדם כמו היילו, שעבר מעשי סדום מזועזעים, וכדי למנוע הישנות הדברים, מושאר בכלא בטענה שחרג ממידת הסיכונים בניסיונו להגן על עצמו.

הכותב הוא ראש המחלקה לעבירות צווארון לבן במשרד עורכי הדין גדעון פישר ושות'

ד"ר גבי אביטל

אסור להיתפס שוב "לא מוכנים"

עם המחסנים, המילואים, המודיעין והכלים, במצב דומה למה שהתרחש בשנים שאחרי מלחמת ששת הימים. מוטיב השאננות ניכר גם כאן. יש אשר דיברו על רקטות של האויב שיחלידו על מקומן מתחת לקרקע. ויש אשר דיברו על עידן אחר של מלחמות. צבא קטן, חכם, מכיל. צמצום אוגדות שלמות כולל שריון ותותחנים וצמצום מפחיד של ימי המילואים, כלומר צמצום ימי האימון נים מתחת לסף הגיוני המאפשר מוכנות לקראת מלחמה בהפתעה.

...

נשוב אל הדו"ח מעורר הדאגה שפורסם השבוע. מרוב התלהבות מהמעבר ל"חברה אזרחית", שכחו ששום מדינה לא צימצמה את הסדר שלה, ובטח לא גרסה טנקים או פירקה מטוסים, בהיקף שפיר ליטיקאים מסוימים מתהדרים בו. האלוף (מיל') יצחק ברק מבקר בחריפות את פיטוריהם של מאות רבות של נגדים, אנשי הקבע בעלי המקצוע והנכסיון, אשר מלאכתם היא להשמיש באופן מתמיד את מערך השריון, התותחנים ושאר החילות. כלומר, גם אותם כלים שלא החליטו על צמצום נשארם במחסני החירום ללא תכלית. פיטורים אלה באו על רקע הדרישה לקיצוץ נרחב בתקציב הביטחון.

לאיש אין מחלוקת על כך שתקציב הביטחון גדול. ענק. אלא שלעניות דעתי, יש מתאם בין אלה שדרשו בעבר ובהווה לקצץ בתקציב לבין המרבים להתלונן מדוע נגמ"ש בן 40 שנים ואף יותר נכנס אל קו האש במבצע צוק איתן ונרדק כמו קרטון.

קל מאוד לסגור יחידות. קל מאוד לצמצם במערך המילואים. קל עוד יותר לבקר את המערכת בעומדה למבחן עם פחות כלים, עם פחות אימונים. ומנגד, חובה לשאול האם מרכז הכובד של התקציב מחייב מטוסי קרב חדישים, או מערך מודיעין ו"סייבר" מתקדם, מול נגמ"שים מיושנים ואפילו אפודי מגן או כלי נשק אישיים.

לעניות דעתי, היסטוריה של 50 שנה מספיקה בהחלט כדי לראות מה התרחש כאשר "נקלעים" למלחמה לא מתוכננת. אין לנו פריבילגיה להיפסיד במלחמה רק מפני שמישהו "שכח" להכין את הכלים.

לא שום הכנה, בין שלל האירועים – קלים וכבדים כאחד – נחת עלינו דו"ח נציב קבי" לוח החיילים. לרוב היינו מניחים אותו אחר כבוד למשך יממה וזהו. אלא שהדו"ח האחרון מציג ממצאים חמורים על הישחקותו של מערך החי"ר של הכלים המשוריינים של צה"ל. וזה מחזיר אותי 49 שנים לאחור.

שלושה שבועות לפני מלחמת ששת הימים, ב-15 במאי 1967, גויסו כוחות המילואים. החיילים התאמנו, הכלים הוכנו. כל תיעוד, וגם זיכרון שלא נמוג, מעלים תמונה של חיילים סביב הכלים, מגרזים ומשמנים מתחת לרשתות ההסוואה. חור פרים שוחות, מכינים מקלטים, וגם עשרות אלפי שקים להרוגים הרבים שהיה חשש גדול שייפלו במלחמה. הישגיה של מלחמה זו שינו את מפת המורח התיכון עד עצם היום הזה. צה"ל הקטן ניצח חמישה צבאות המונעים בין השאר מרגש נקמה על מלחמת השחרור ועל מבצע סיני. שש שנים מאוחר יותר, כלי המלחמה, החיילים והאזרחים לא היו מוכנים. מלחמת יום הכיפורים הגיעה בהפי' תעה ומצאה את צה"ל, על מחסניו ועל שריוניו, במצב עגום. טנקים, אלה שהיו תקינים, נסעו על שרשראות 500 קילומטרים עד לקו הלחימה מפני שלא היו מובילים. תקצר היריעה מלפרט מקצת מן המחדלים.

היסטוריה של 50 שנה הוכיחה לנו מה מתרחש כשנקלעים למלחמה לא מתוכננת. אין לנו פריבילגיה להפסיד רק מפני שמישהו "שכח" להכין את הכלים

לקחי המלחמה ההיא תוקנו לפחות בחלקן במלחמת לבנון הראשונה. הפעם, כמו במלחמת ששת הימים, הצבא על כליו היו מוכנים. יש אומרים כי כלים וחיילים רבים מדי הוכנסו אל חלקות קרקע קטנות מאוד. טראומת מלחמת יום הכיפורים היתה ברקע. טנקים ונגמ"שים שמישים היו לרוב. לפחות מן ההיבט הזה, דו"ח חמור לא יצא. המלחמה המתמשכת ההיא בגבול הצפון נסתיימה ביציאה חפוזה בשנת 2000. וכמו לפי תסריט מוכן, המלחמה הבאה הגיעה ללא הכנה. מלחמת לבנון השנייה

סטיקו היום
16 יוני 2016

**אמריקה
לאירופה:
בטור
לא משחקים**